Wielka/ostatnia nadzieja białych

Waldemar Dymarczyk
Uniwersytet Łódzki

https://doi.org/10.18778/2300-1690.27.06

Albo się coś komuś za bardzo nie podoba, albo za bardzo podoba.
I to wychodzi na jedno. Bo jak się komuś za bardzo podoba, to
zawsze jest ktoś drugi, komu się to właśnie bardzo nie podoba.

Edward Stachura, *Siekierazada, albo zima leśnych ludzi*

Był taki czas, gdy pewien silny chłopak z Galveston w stanie Texas zapragnął czegoś więcej. Szybko opuścił dom, intensywnie trenował i w 25. roku życia został „Kolorowym Mistrzem Świata" w boksie (1903). Jack Johnson, bo o nim mowa, w kolejnych latach skutecznie bronił tytułu. Przed pojedynkami z „obcymi rasowo" konkurentami skutecznie chroniła go legislacyjna bariera, której istotą było niedopuszczenie do starcia ciemnoskórego boksera z reprezentantem rasy dominującej. Udało się to dopiero w Sydney, gdy na neutralnym terenie starł się i pokonał ówczesnego amerykańskiego czempiona. Gdy pojedynki międzyrasowe na terenie USA stały się możliwe, wielokrotnie bronił tytułu w walkach z kolejnymi „wielkimi nadziejami białych". W wyniku sfingowanego oskarżenia Johnson został zmuszony do ucieczki z kraju. Mistrzowski tytuł utracił dopiero w najdłuższym w historii pojedynku z kolejną „białą nadzieją" – Jessem Willardem w 1915 roku. W późniejszym czasie walczył głównie w komercyjnych walkach pokazowych. Jack Johnson zginął w wypadku samochodowym w 1946 roku.

Johnson był królem życia – ówczesnym celebrytą i zarazem symbolem walki z segregacją rasową oraz walki o prawa obywatelskie. Jego barwne życie stało się inspiracją dla wielu działaczy równościowych i artystów. Między innymi w 1970 roku Martin Ritt zrealizował dostrzeżony przez publiczność i krytykę film *Wielka nadzieja białych*. W niespełna rok później Miles Davis poświęcił bokserowi album pod tytułem *A Tribute to Jack Johnson*, zaś Adrian Matejka został w 2013 roku uhonorowany nagrodą National Book Avard za tom poetycki *The Big Smoke*, którego bezpośrednią inspiracją była biografia Johnsona.

Jesienią 2018 w Gdańsku zawisły banery reklamujące galę bokserską Tiger Fight Night Urban Jungle. Tym razem dość przewrotnie miano „ostatniej nadziei białych" przypadło Izuagbe „Izu" Ugonohowi – polskiemu pięściarzowi nigeryjskiego pochodzenia, który w walce o tytuł mistrza Europy federacji WBO w wadze ciężkiej miał zmierzyć się z tureckim

championem Ali Eren Demirezenem. Wspomniany przydomek „ostatnia nadzieja białych" zapewne nawiązywał do sesji fotograficznej, w której Izughabe wystąpił na tle barw narodowych z przypiętymi skrzydłami husarskimi.

Planowana na grudzień gala wpierw została przełożona na początek (marzec?) 2019 roku z powodu śmierci Andrzeja Gmitruka – trenera „Izu", a ostatecznie została odwołana po zapowiedzi zakończenia kariery pięściarskiej przez polskiego pretendenta do tytułu.

Tymczasem pewnego zimnego listopadowego poranka 2018, jeszcze przed zamknięciem sklepu i jeszcze przed fiaskiem Gali szedłem Groblą III w gdańskim Głównym Mieście. Nagle, mimo iż spiesznie zmierzałem do ciepłego miejsca pobytu, ujrzałem coś, wobec czego nie mogłem przejść obojętnie. Było zimno, bardzo zimno. Kilka smartfonowych szybkich fotek. I już. Byle szybciej do hotelu. Nie zauważyłem, że w kadrze uwiecznił się jeszcze numer posesji. Dla jednych całkiem obojętny, dla innych symboliczny koniec pewnej epoki, a może i początek.

Jakiś czas temu sklep na ulicy Grobla III 9/11 zakończył działalność.

Waldemar Dymarczyk – socjolog, dr hab., adiunkt w Katedrze Socjologii Organizacji i Zarządzania w Instytucie Socjologii Uniwersytetu Łódzkiego. Zajmuję się przestrzennym i temporalnym wymiarem karier menedżerów i przedsiębiorców oraz wizualnym wymiarem propagandy. W swoich badaniach wykorzystuje metody jakościowe, szczególnie metodologię teorii ugruntowanej. Jest redaktorem merytorycznym i organizatorem corocznego konkursu fotograficznego w „Przeglądzie Socjologii Jakościowej".

email: waldemar.dymarczyk@eksoc.uni.lodz.pl

ORCID: 0000-0002-2343-9943

ODZIEŻ PATRIOTYCZNA

POLISH DESIGN PATRIOTIC WEAR

9/11

P Płatny